

Drama nad rozbouřenou řekou

Pan Valenta kráčel jako ve snu. Jako by nic kolem nevnímal. Hleděl pouze kupředu. Jako by někde na konci cesty viděl cíl a k tomu cíli se přibližoval s jasným úmyslem.

Byla tím místem opravdu lávka? A co na té lávce bělovlasý houslista hodlá udělat?

Kamarádi to začínali tušit a s tím tušením narůstaly i jejich obavy.

Už se objevil dřevěný oblouk můstku.

Parta se schovala za větve vrbiček a zpozzdáli pozorovala, co se bude dít.

Starý pán pomalým krokem vystoupal do středu lávky. Tady se zastavil a bez hnutí dlouze sledoval divoký proud vody. Pak se sehnul, otevřel pouzdro a vytáhl z nich housle.

V tu chvíli to Zdíša už nevydržela a přiškrceným hláskem vykřikla: „On je hodí do řeky!“

„Počkej!“ zarazil ji Frantík.

Zatím se nezdálo, že se pan Valenta chystá houslí zbavit. Stařeček pozvedl smyčec a druhou rukou si přiložil dřevěný nástroj ke krku. A začal hrát.

Byla to taková krása! Tklivá melodie se nesla vysoko k modrému nebi. Jako by housle měly srdce a tomu nebi zpívaly. Ale bylo to staříkovo srdce a jeho prsty, které uměly housle takhle překrásně rozeznít.

„To je nádhera,“ zašeptala užasle Zdíša.

I Frantík s Matějem zasněně poslouchali.

Až melodie dozněla a pan Valenta housle i smyčec uložil zpátky do pouzdra. Nakonec uchopil pouzdro do ruky a opět tam jenom stál a dlouze hleděl do řeky.

„Ne!“ vykřikla v předtuše Zdíša. „Teď je opravdu odhodl!“ Sotva to dořekla, pan Valenta houslové pouzdro pozvedl nad vodu.

A v tom okamžiku děti vyrazily.

„Pane Valento, prosím, nedělejte to!“ zavolal úpěnlivě Frantík.

„To nesmíte!“ prosila Zdíša.

„My vás neprozradíme!“ sliboval Matěj.

Nejrychlejší byl ovšem Kazan. Mohutný vlčák letěl jako střela. Během okamžiku dorazil na můstek a zdálo se, že se na starého pána vrhne.

„Kazane, stůj!“ nařizoval v běhu Frantík.

Pes se zastavil a s dorážením štěkal, dokud na lávku nedoběhla i trojice dětí.

Vyděšený stařík držel housle stále nad vodou, ale dosud je nepustil.

„Pane Valento, ty housle přece nemůžete zničit!“ naléhala prosebně Zdíša. „Vždyť vy sám hrajete tak krásně.“

„My vám slibujeme, že se nikdy nikdo nedozví, že jste je ukradl,“ prohlásil pevně malý detektiv.

Po těch slovech starý pan Valenta pomalu položil houslové pouzdro na lávku.

Dojemný rozhovor a Zdíšin slib

Housle děti zachránily, ale co teď? Co mají kamarádi panu Valentovi říct? A prozradí jim bělovlasý houslista, proč se k loupeži hudebního nástroje odhodlal?

Všichni čtyři stáli na můstku a nikdo nevěděl, jak začít.

Starý pán vypadal velice rozechvěle a nešťastně.

Až se jako první ozvala Zdíša.

„Pane Valento, nám je líto, že vám ty housle musíme vzít,“ promluvila tichým hlasem. „Jenže vy jste je ukradl.“

„Patří panu profesorovi Jiřímu Jelínkovi,“ dodal Frantík. „Moje teta Emílie pana Jelínka dobře zná, protože oba vyučují na stejné škole. A oba hrozně trápilo, když se to stalo.“

„Můžete nám vysvětlit, proč jste to udělal?“ zeptal se rovnou Matěj.

„Copak to můžete pochopit?“ zakroutil hlavou starý pán. „Jste ještě děti.“

„Ale my přece nejsme hloupí,“ ohradil se Frantík. „Vždyť jsme vás vypátrali. A ten dopis bez podpisu – ten anonym jsme do schránky hodili taky my.“

„Ano, to je mi jasné,“ přikývl stařík.

„Vlastně vám už můžeme říct, jak se jmenujeme,“ napadlo malého detektiva a hned se představil: „Já jsem Frantík.“

„Já Zdíša,“ přidala se kamarádka.

„Já jsem Matěj,“ doplnil trojici poslední člen party.

„A tenhle pes,“ ukázal pyšně Frantík, „to je můj vlčák Kazan.“
„Máte krásné dětství,“ potřásl hlavou zjihle pan Valenta a vzápětí si posteskl: „Mne těšily už jenom jedny staré rozladěné housle.“

„Staré rozladěné housle?“ podivila se Zdiša.

„Ty byly moje,“ odpověděl pan Valenta a konečně se rozpovídal. „Na ty staré housle jsem hrával celý život. Věděl jsem, že dosluhují. Taky jsem věděl, že nemám peníze na jejich opravu. A pak – pak se stala taková neuvěřitelná náhoda.“

„Jen vypravujte,“ pobídla bělovlasého dědečka Zdiša.

„Bylo to v zimě, ještě před loňskými Vánoce, někdy kolem poledne,“ vzpomínal pan Valenta. „Uprostřed náměstí stál ozdobený vánoční strom...“

V tom okamžiku Frantíka napadlo: Škoda že jsem si tenkrát pana Valenty u stromu nevšiml. Ale stejně by to asi nepomohlo. A navíc jsem pátral po ztraceném Kazánkovi.

„A jak jsem si vánoční strom prohlížel,“ pokračoval zvolna stařeček, „zaslechl jsem, jak nějaký mladý muž přede mnou říká do mobilu, že se právě objednal do kadeřnictví. Slyšel jsem přesně den i hodinu. Samozřejmě, na tom nebylo nic zvláštního a nejspíš bych na to zase zapomněl, kdyby... Kdyby ten mladík nedodal, že jde do školy a že se ještě musí připravit na výuku houslí.“ Pan Valenta se odmlčel a po dlouhé pauze se podíval na děti: „Rozumíte, co chci říct? Byl to profesor Jelínek, jak jsem později zjistil, a šel učit do školy, ale housle s sebou neměl! A tak jsem ho sledoval a poprvé spatřil, jak před hlavním vchodem z kapsy kabátu vytahuje svazek klíčů.“

„Jasně! Chápu!“ vyhrkl Frantík. „Okamžitě vás napadlo, že profesorsky housle jsou uloženy někde ve škole a že kdybyste měl ten svazek klíčů, mohl byste se k těm houslím dostat.“

„Ano, takhle podobně jsem uvažoval,“ přiznal chmurně pan Valenta.

„A protože jste věděl, že blízko kadeřnictví je zámečnictví, zkusil jste se objednat do kadeřnictví o něco dřív než pan Jelínek,“ dovtípil se Matěj.

„Potom jste předstíral, že jste si v kadeřnictví zapomněl šálu,“ dodal Frantík. „Ale ve skutečnosti jste nejdřív nenápadně vzal z kapsy jeho kabátu svazek klíčů. V zámečnictví jste si dal